

sammen forbundet. Stabte Ishærning under de Forsøg, han gjorde — jeg beder bemærket, at jeg slet ikke laster Ishærning for, at han gif den Wei, han gif, jeg anser den tværtimod for fuldstændig rigtig — men stabte han under hele Felittoget 1848 en eneste ny Afdeling ud over Armeplanen af 1842? Nei, han holdt paa Liniebataillonerne og Sægerforpserne, og dannede for hver 2 Liniebatailloner en Reservebataillon ganske i Overensstemmelse med Armeplanen af 1842 og sendte dem saa ned til det nordlige Slesvig. Der kom det til Kampen ved Hoppdrup. Feilen laa der ikke hos Mandskabet, den laa hos Befalingsmændene, og Mandskabet af de samme Batailloner, der løb deres Wei ved Hoppdrup, floges som flinke og braue Soldater det næste Aar ved Ulberup, da man havde været i Stand til at organisere dem bedre med Befalingsmænd. Jeg tror derfor, at der Intet-somhelst herfra kan tages til Indtægt for Folke-vebningstanken, og Intet vilde være farligere, end om man i dette Dieblsk vilde gjøre Forsøg paa at experimentere i denne Retning. Man har sagt: Ja, men vi faae jo dog i Krigen 1848—50, at de værnepligtige Befalingsmænd kunde gjøre deres Nytte, og man faae de Frivillige gjøre god Tjeneste. Ja, mine Herrer, men man har misforstaaet dette grumme meget. Visseelig kunde de frivillige Befalingsmænd gjøre Nytte, idet de virke ved deres Exempel, men hvem var det, man fatte dem til at kommandere over? Det var uddannede Soldater, og der er en himmel vid Forskjel paa at kommandere Soldater, som ere uddannede i en forsvaerlig Tjenestetid, saaledes som man dengang havde dem, og saa at faae værnepligtige Officerer til at gjøre Fyldest paa samme Maade, efterat man er gaaet til en Nedsættelse af Tjenestetidens Varighed. Man dømmes desuden urigtigt, fordi man ikke godt kan tale om Krig, naar man ikke har prøvet Krig. Naar Kampen kommer, naar Blodet begynder at rulle ganske anderledes i Aarerne end ellers, er der det Blod, som pulserer stærkere, og som kan føre frem til Seir, men der er ogsaa det Blod, som stivner til Is, og som kun kan tves op ved Befalingsmændenes Optraeden, og der er det, Forskjellen mellem faste og værnepligtige Befalingsmænd har en meget stor Betydning. Hvis de Herrer tro, at jeg dermed vil have sleet fast, at de faste Befalingsmænd have forpagtet Conen til at være modige Soldater, saa er det naturligvis ikke Meningen; men det ligger klart og tydeligt for, at den, der har valgt Soldaterlivet til sin Livsgjerning, har en moralsk Forpligtelse til at være modig, selv om Modet ikke skulde være den Paagjældende medfødt, hvorimod man ikke med samme Føie kan sige dette om den, der maatte med Tvang er blevet kommanderet til at være Hærrer; paa ham kan ikke ganske den samme Forpligtelse hvile. — Jeg skal ikke nu komme ind paa Enkelthederne af Lovforslaget; det har jeg jo heller ikke Lov til, man har ved at foreslaa en Dagsor-

den afflaaret os fra en mulig Diskussion om Lovforslagets Enkeltheder. Jeg bellager, at dette Forslag om en Dagsorden er blevet stillet, thi var det ikke slet, kunde man maatte igjennem Forhandlingen være kommen til den Overbevisning, at det var muligt at komme til en Forstaelse; men det har man ikke villet komme til. Man har paa Forhaand afflaaret ethvert Forsøg i denne Retning ved at foretage et Skridt, som jeg selvfølgelig ikke skal følge. Jeg stemmer naturligvis imod Dagsordenen.

Formanden (Krabbe): Jeg finder mig foranlediget at bringe i Erindring, at Forhandlingsgenstanden for Dieblskket er den fremsatte Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen, som hviler paa Erkjendelsen af, at der efter Regeringens Optraeden i den foreliggende Sag ikke er Udsigt til, at den paabudne Revision af Hærløven kan gennemføres under det nuværende Ministerium. Først for saa vidt denne Paastand maatte blive forkastet, vil der være Anledning til en Diskussion om Organisations-spørgsmaalene, men nu foreligger kun denne Paastand til Forhandling. Det ærede Medlem gif i det Næste af sit Foredrag ind paa Organisations-spørgsmaalet.

Bojsen: Der er fra de ærede Herrer Repræsentanter for Hæren faldet forskellige Udtalelser, som jeg kortelig skal besvare, skjøndt det ganske vist, som den ærede Formand har gjort opmærksom paa, ligger udenfor det her til Afstemning foreliggende Spørgsmaal. De Herrer have særlig paaberaabt sig Hærens Vidnesbyrd, have søgt at fralægge Hæren alt Ansvar; men de Herrer ere ikke gode at forstaa sig paa, thi de Vidnesbyrd, vi under den korte Forhandling i Dag have hørt, gaa ingenlunde i samme Retning. — Den sidste ærede Læser henlede Dømtærksomheden paa, at det gjaldt om at beholde det Bestaaende i den høist mulige Grad, og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Levermøe) trostede sig med, at vi havde det Bestaaende, derfor ønskede han ikke Forandring i den Retning, som Folkethingets Flertal ønsker, derfor skulde vi blive staaende ved det Bestaaende, og derfor havde han ikke Noget imod, at Forhandlingen derom blev standset. Derimod hørte vi af det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen) ganske vist en anden Udtalelse, idet han klagede over de Mangler, der vare tilstede, og varselbe ube om, hvorledes det skulde gaa, saa længe Manglerne ikke bleve afhjulpne; han vilde fralægge Hæren Ansvaeret. Ja, mine Herrer, det er ikke let at danne sig nogen Mening om Hærens Anskuelser, naar dennes Repræsentanter saa stienlynt modsig hinanden. — Jeg vil ogsaa give det ærede Medlem fra Helsingør Ret i, at Hæren i den Henseende intet Ansvar har. Jeg vil slet